

Тъй като всяка от улиците водеше нагоре към Акропола, защитниците откриха, че могат да се местят по склона от една позиция на по-горна. Нашествениците, едва превзели едно защитно укрепление, се натъкваха на друго. При всеки шурм даваха доста жертви – и воини, и коне. Не така си го бяха мислели амазонките. Те мразеха този тип военни действия, защото за тях не беше достатъчно благородно. И непрекъснато попадаха под камъните на артилерията. Едно звено таврийска пехота беше притиснало наш взвод към Скалата. Отгоре върху врага се изсипаха тонове и още с първия залп пратиха в пъкъла половината от нашествениците.

Но врагът прииждаше. Привечер видях как Иполита пристигна на Площада на кошничарите. Водеше стотина амазонки срещу нашите четирийсет мъже. Свихме се и захрихме плътно телата си с щитовете, вдигнахме копията, а те изпратиха срещу нас ураган от стрели. Но стената ни от щитове не се разпадна и когато конната атака стихна, намерихме у себе си кураж да подгоним врага.

Организирахме бойните си редици в шахматен строй така че втората вълна да мята копията си в пролуките между стрелците от първата вълна. По този начин удвоихме ефективността на попаденията си. Също така се стремяхме

да запазим построението, когато нападахме или отстъпвахме. И отново пожънахме успех. Когато бяхме заедно и сплотени, винаги постигахме победа, защото срещу себе си имахме армия от разединени съюзници. Всеки защитаваше или отбиваше отделно парче земя като пес-единак и пет пари не даваше за земята на другаря си по оръжие. Нашите роти откриха пролуки между вражеските лагери. Там можехме да се бием. На подобни места атиняните можеха да заемат позиции за отбрана и дори да се укрепят.

Тезей се би с нечовешка храброст, като се местеше от отряд на отряд по цялото бойно поле. Обръщаше се към всички по име, сякаш ги познаваше лично. Заставаше до рамото на всеки един и му вдъхваше твърдост и решителност, сякаш беше бог, приел облика на нашия цар. В един момент противникът просто имаше многократно числено превъзходство. Гнездо по гнездо съпротивата на атиняните биваше потушавана и останките от армията ни, изтощени, се оттеглиха към Скалата. Емеапилон продължаваше да се държи. Стотици се спасиха, когато влязоха през Свещената и Егейската порти. Но те бяха на запад, а аз се намирах на юг заедно с Тезей. Единственият начин да се спасим, беше да стигнем до Калиройската или

Мелитската стени, но дотам имаше поне двеста метра открито поле. Виждахме крепостите и нашите братя, които спускаха стълби и ни викаха:

- Побързайте, братя! Оттегляйте се!

Атинските воители отвъд стените бяха намалели до около хиляда души, половината от които бяха тежко ранени и не можеха да се бият. Още четвърт нямаха сили дори да вървят без чужда помощ. Около тях сновяха конници на амазонките и скитите, както и пехотинци от другите племена. Тезей и оцелелите пълководци събраха хората си в периметър, щит до щит. От стената и избавлението ни деляха двеста стъпки.

Не можехме да стигнем. Водачката на амазонките Елефтера, царят на скитите Боргис и техните първенци бяха застанали на пътя ни за отстъпление. Те можеха спокойно да ни изпреварят и да стигнат преди нас до стените. Толкова много бяха. Но ги възпираше огънят на нашите артилеристи от върха, които пращаха залп след залп, камъни по двайсет и пет и по трийсет килограма. Врагът скоро се изхитри и премери на око докъде може да напредне и колко време е необходимо на всяка от батареите да презареди. Всеки път, когато групата ни хукваше към "ничията земя" между стената и нас, врагът

се втурваше по петите ни. Сънародниците ни бяха принудени да прекратят мятането на камъни, в противен случай щяха да ни направят на сол заедно с нашествениците. Именно в тези интервали скити и амазонки ни шурмуваха с цялата си ярост.

Свечеряваше се. Четири пъти нашият корпус се втурна да атакува, четири пъти ни отблъснаха. С всеки следващ път давахме все повече и повече ранени. По-лошо, когато зарязахме безопасната си позиция, конницата на скитите и амазонките тутакси я зае и врагът продължи да ни обстрелва оттам още по-ожесточено.

Елефтера препусна към Калиройската порта и препречи изхода ни.

- Страхливец с еленско сърце! - кресна тя на Тезей. - Трябваше да излезеш да се биеш с мен, когато те предизвиках! Сега трупът ти ще нахрани враните и кучетата!
- Отрядът ни имаше сили само за още една атака. Знаехме го, врагът също го знаеше. Всички млъкнаха. Видях как Елефтера обикаля отпред като лешояд, възседнала дългокракия си кон. До нея се струпаха амазонските първенци.

Сега беше шансът им да извадят още туптящото сърце от тялото на Атина, и то пред очите на последните защитници. По цялото поле зацъкаха пехотинци, които се заеха да разчистват пътя на конницата.

Нашата рота образува кух правоъгълник. Тези отдясно щяха да вървят назад, за да пазят с щитовете си фланга.

Тезей обиколи ротата. Този път нямаше никакви речи.

- Атина Покровителката! - извика той. - Атина и Победа!

С викове на уста масата се устреми напред. Скитските войски веднага заеха изоставените от нас височини и започнаха да ни обстрелват с лъковете си оттам.

Амазонските конници ни атакуваха от двата фланга.

Свихме се още повече зад щитовете си. Непрекъснато падаха хора, особено откъм моята страна, дясната, която трябваше да върви заднешком. Амазонките изпращаха стрелите и копията си над върховете на нашите щитове, стреляха отляво надясно и отдясно наляво. Улученият не можеше да се свлече на земята, а трябваше със сетни сили да върви заедно с формацията, за да не препъне другарите си. Скитите ни нападаха на вълни откъм тила. Нападаха не само с копия и брадви, но и с големи камъни по десет и петнайсет килограма. Диваците ги вдигаха с двете си ръце над главите и ги мятаха върху щитовете на нашия

арьергард. И когато задните ни редици се разбъркаха, скитите се хвърлиха отгоре им, сграбчваха щитовете им и ги поваляха само с тежестта на телата си. Бяха облечени в мечи и бичи кожи, много от които още бяха с главите и рогата. Това правеше вида им още по-звероподобен и зловещ. Срещу подобна броня мечът беше безполезен като сламка. Амазонките стреляха безразборно в човешката маса. Без да иска, човек се превръщаше в прикритие за вражеските войници. Толкова много стрели бяха изстреляни, че мъжете започнаха да се препъват в дръжките им, забити в щитове, брони и човешка плът. Камъните на артилерията ни продължиха да падат от височина шейсет метра, като ни пазеха коридор от последните петдесет стъпки до стената. Звукът, с който тези канари се удряха, беше ужасяващ. Да не говорим как се пръскаха и покосяваха мъжете, а после вдигаха кълба от прах и бойното поле потъваше в зловеща мъгла. Скитите сваляха стълбите ни с абордажни куки и забиваха брадвите си в гърбовете на нашите другари, които бяха започнали да се изкачват по стената. Врагът се вклени още повече и ни избута назад. Самият аз бях буквално отхвърлен към стената. Отзад прииждаха още амазонки. Бяхме отрязани. Вражески снаряди полетяха към

крепостните бойници. Това беше краят. За момент ми се стори, че всичко е загубено. После от полето на схватката се надигна такъв вик, какъвто не простосмъртен, а само бог или титан бе способен да издаде.

Беше Тезей, който крещеше на артилеристите:

- Стреляйте по нас! Стреляйте и по нас!